

**Sygn. akt VII U 475/14**

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2015 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia S.O. Jacek Chaciński

Protokolant starszy protokolant Anna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2015 roku w Lublinie

sprawy z wniosku J. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury.

na skutek odwołania J. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 06 lutego 2014 roku znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala J. M. prawo do emerytury od dnia (...) roku.

**Sygn. akt VII U 475/14**

## UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 lutego 2014 roku, Znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił J. M. prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.). Zakład odmówił ustalenia prawa do emerytury ponieważ na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawca nie udowodnił co najmniej 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od decyzji złożył wnioskodawca J. M., w którym wskazał, iż wykonywał pracę w szczególnych warunkach będąc zatrudnionym w Zakładach (...) w B. (odwołanie – k. 2 akta sądowe).

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie argumentując jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie – k. 3 – 4. a.s.).

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska procesowe (protokół – k. 23 v. a.s. oraz 69 v. a.s.).

**Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:**

J. M. urodzony w dniu (...) w dniu 5 grudnia 2013 roku złożył wniosek o emeryturę, w którego treści wskazał, iż nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego (wniosek – k. 1 - 4 a.e.).

Na podstawie dokumentów dołączonych do wniosku oraz uzyskanych w wyniku przeprowadzonego postępowania organ rentowy decyzją z dnia 6 lutego 2014 roku ustalił wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 roku łączny okres podlegania ubezpieczeniom w wymiarze 29 lat, 3 miesiące i 22 dni tj. 28 lat, 10 miesięcy i 13 dni okresów składkowych oraz 5 miesięcy i 9 dni okresów nieskładkowych. Organ rentowy nie zaliczył wnioskodawcy żadnego okresu do stażu pracy w warunkach szczególnych (karta przebiegu zatrudnienia - k. 31 a.e.; decyzja - k. 32 a.e.).

Zakład nie uwzględnił do pracy w szczególnych warunkach okresów zatrudnienia w Zakładach (...) w B.: od 1 marca 1972 roku do 26 kwietnia 1972 roku, od 22 kwietnia 1974 roku do 30 czerwca 1991 roku oraz od 1 września 1994 roku do 31 grudnia 1998 roku, ponieważ w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach wskazano, że wnioskodawca pracował na stanowisku „snowacz” natomiast w zarządzeniu Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego nr 7 z dnia 7 lipca 1987 roku w wykazie A dziele VII poz. 4 pkt 2 na który powołuje się zakład pracy widnieje stanowisko „snowacz gumy”, ponadto w świadectwie wpisano również stanowisko „zakładacz osnów” zaś w przytoczonym zarządzeniu w wykazie A dziale VII poz. 4 pkt 5 widnieje stanowisko „przykręcacz – wiązacz osnów (na krosnach)” (decyzja – k. 32 a.e.).

W tym stanie rzeczy wydana została decyzja z dnia 6 lutego 2014 roku.

W celu dokonania niezbędnych ustaleń Sąd dopuścił dowody z dokumentów znajdujących się w aktach ZUS i aktach osobowych wnioskodawcy (k. 10, 33 i 35 a.s.) oraz dowody osobowe w postaci zeznań wnioskodawcy J. M. (protokół – k. 23 v. – 24 v. oraz 63 v. a.s.) oraz świadków T. Ś. (1) (protokół – 24 v. – 25 v. a.s.) i Z. S. (1) (protokół – k. 25 v. – 26 v. a.s.).

J. M. od dnia 1 marca 1972 roku został zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w Zakładach (...) w B. na stanowisku snowacza krajelek – na wydziale tkalni (umowa o pracę z 1 marca 1972 roku w aktach osobowych – k. 10 a.s.).

Przed rozpoczęciem zatrudnienia w w/w zakładzie pracy wnioskodawca przez okres 2,5 roku odbywał naukę w przyzakładowej Szkole (...) (zeznania wnioskodawcy – k. 23 v. – 24 v. a.s., aneks do umowy z dnia 1 września 1969 roku w a.o. – k. 10 a.s.).

Skarżący przez cały okres zatrudnienia w Zakładach (...) w B. pracował na różnych stanowiskach, które przez cały czas wykonywał na wydziale tkalni (zeznania wnioskodawcy – k. 23 v. – 24 v. a.s.).

Wydział tkalni znajdował się na dużej hali, gdzie umieszczone były krosna, klejarki, snowarki oraz inne urządzenia potrzebne do wytwarzania materiału. W początkowym okresie zatrudnienia J. M. zatrudniony był na stanowisku snowacza. Praca snowacza polegała na tym, że na ramę natykało się 800 punktów, czyli kopek przędzy i z tego trzeba było usnuć osnowę. Wnioskodawca obsługiwał snowadło na którym, na dużym wale powstawała osnowa, która następnie obrabiana była na klejarce. Usnuć osnowy była to pierwszą czynnością wykonywaną na wydziale tkalni przy produkcji (zeznania wnioskodawcy – k. 23 v. – 24 v. a.s., zeznania świadka T. Ś. (2) – k. 24 v. – 25 v. a.s., zeznania świadka Z. S. (2) – k. 25 v. – 26 v. a.s.).

Następnie J. M. w okresie od 27 kwietnia 1972 roku do 12 kwietnia 1974 roku odbywał zasadniczą służbę wojskową (zaświadczenie – k. 7 a.e., zeznania wnioskodawcy – k. 23 v. – 24 v. a.s.).

Po zakończeniu służby wojskowej skarżący od dnia 22 kwietnia 1974 roku został ponownie zatrudniony w Zakładach (...) w B. na czas nieograniczony na stanowisku klejarz na wydziale tkalni (umowa o pracę z dnia 22 kwietnia 1974 roku w a.o. – k. 10 a.s.).

Do obowiązków J. M. na w/w stanowisku należało sklejanie i wzmacnianie nici. Polegało to na tym, że na klejarce zamontowane było korytko z klejem, do którego wlewany był klej. Nić przechodziła przez to korytko (bęben gdzie ta nić była nawinięta był z tyłu maszyny), a następnie nić przechodziła przez wałki wyzymające, żeby wycisnąć i usunąć nadmiar kleju. Następnie nić przechodziła przez 6 bębnow nagrzanych parą i przez grzebienie i dalej nawijała się na

drugi bęben. Wskazane urządzenia obsługiwały dwie osoby, jedna z jego tyłu i jedna z przodu (zeznania wnioskodawcy – k. 23 v. – 24 v. a.s., zeznania świadka T. Ś. (2) – k. 24 v. – 25 v. a.s., zeznania świadka Z. S. (2) – k. 25 v. – 26 v. a.s.).

Od dnia 1 sierpnia 1976 roku J. M. powierzone zostały obowiązki podmistrza, zaś stanowisko to było tożsame ze stanowiskiem nastawiacza maszyn (pismo z dnia 6 września 1976 roku w a.o. – k. 10 a.s., zeznania wnioskodawcy – k. 23 v. – 24 v. a.s., zeznania świadka T. Ś. (2) – k. 24 v. – 25 v. a.s.).

W omawianym zakładzie pracy były stanowiska mistrza oraz podmistrza, a pracownicy zatrudnieni na tych stanowiskach mieli przydzielone do obsługi i naprawy po 12 krosien. Kiedy zdarzały się większe awarie wówczas naprawy wykonywane były przez brygadę remontową. Do obowiązków wnioskodawcy jako podmistrza należało zakładanie osnów, uruchomienie krosna, pilnowanie żeby nie było błędów przy produkcji, zaś same krosna obsługiwały tkaczki. Do zadań skarżącego należało pilnowanie, aby krosna prawidłowo działały oraz żeby nie było przestojów w produkcji (zeznania wnioskodawcy – k. 23 v. – 24 v. a.s., zeznania świadka T. Ś. (2) – k. 24 v. – 25 v. a.s., zeznania świadka Z. S. (2) – k. 25 v. – 26 v. a.s.).

Z dniem 1 czerwca 1977 roku wnioskodawca został przeniesiony na stanowiska ślusarza brygady remontowej w wydziale głównego mechanika (pismo z dnia 28 maja 1976 roku w a.o. – k. 10 a.s.).

Oddział mechaniczny był to odrębny wydział, który zajmował się naprawą krosien na wydziale tkalni. Wnioskodawca pracował w brygadzie remontowej, która cały czas pracowała na wydziale tkalni i remontowała krosna, zaś formalnie podlegał pod głównego mechanika. Do obowiązków skarżącego jako ślusarza remontowego należała naprawa krosien oraz remont krosien. W sytuacji, gdy zepsuła się któraś z maszyn, skarżący wymiał uszkodzone części. Naprawa odbywała się na tej samej hali, gdzie odbywała się produkcja, ponieważ jedno krosno ważyło około dwóch ton co powodowało trudności w przenoszeniu maszyny. W omawianym zakładzie pracy znajdowało się około 200 krosien, zaś w brygadzie remontowej zatrudnionych było 6 osób (zeznania wnioskodawcy – k. 23 v. – 24 v. a.s., zeznania świadka T. Ś. (2) – k. 24 v. – 25 v. a.s.).

Następnie J. M. został z dniem 1 lipca 1984 roku przeniesiony na stanowisko nastawiacza maszyn na wydziale tkalni (pismo z dnia 30 czerwca 1984 roku w a.o. – k. 10 a.s.).

Na powyższym stanowisku wnioskodawca wykonywał tożsame prace jak opisane wyżej, kiedy wnioskodawca zatrudniony był na stanowisku podmistrza (zeznania wnioskodawcy – k. 23 v. – 24 v. a.s.).

Z dniem 30 czerwca 1991 roku nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy pomiędzy wnioskodawcą a omawianym zakładem pracy na mocy porozumienia stron (rozwiązanie umowy o pracę z dnia 1 lipca 1991 roku w a.o. – k. 10 a.s.).

Na podstawie kolejnej umowy z dnia 1 września 1994 roku J. M. został ponownie zatrudniony w Zakładach (...) w B. na czas określony do 30 listopada 1994 roku na stanowisku podmistrza (umowa o pracę z dnia 1 września 1994 roku w a.o. – k. 35 a.s.).

Wnioskodawca w omawianym zakładzie pracy był zatrudniany następnie na podstawie:

- umowy o pracę z dnia 1 grudnia 1994 roku na czas określony do dnia 31 grudnia 1994 roku na stanowisku zakładacza osnów w pełnym wymiarze czasu pracy (umowa o pracę z dnia 1 grudnia 1994 roku w a.o. – k. 35 a.s.);

- umowy o pracę z dnia 1 stycznia 1995 roku na czas określony do dnia 31 marca 1995 roku na stanowisku zakładacza osnów w pełnym wymiarze czasu pracy (umowa o pracę z dnia 1 stycznia 1995 roku w a.o. – k. 35 a.s.);

- umowy o pracę z dnia 1 kwietnia 1995 roku na czas określony do dnia 30 czerwca 1995 roku na stanowisku zakładacza osnów w pełnym wymiarze czasu pracy (umowa o pracę z dnia 1 kwietnia 1995 roku w a.o. – k. 35 a.s.);

- umowy o pracę z dnia 1 lipca 1995 roku na czas określony do dnia 30 września 1995 roku na stanowisku zakładacza osnów w pełnym wymiarze czasu pracy (umowa o pracę z dnia 1 lipca 1995 roku w a.o. – k. 35 a.s.);

- umowy o pracę z dnia 1 października 1995 roku na czas określony do dnia 31 października 1995 roku na stanowisku zakładacza osnów w pełnym wymiarze czasu pracy (umowa o pracę z dnia 1 października 1995 roku w a.o. – k. 35 a.s.);
- umowy o pracę z dnia 1 listopada 1995 roku na czas określony do dnia 31 grudnia 1995 roku na stanowisku podmistrza w pełnym wymiarze czasu pracy (umowa o pracę z dnia 1 listopada 1995 roku w a.o. – k. 35 a.s.);
- umowy o pracę z dnia 1 stycznia 1996 roku na czas określony do dnia 31 marca 1996 roku na stanowisku podmistrza w pełnym wymiarze czasu pracy (umowa o pracę z dnia 1 stycznia 1996 roku w a.o. – k. 35 a.s.);
- umowy o pracę z dnia 1 kwietnia 1996 roku na czas określony do dnia 30 czerwca 1996 roku na stanowisku podmistrza w pełnym wymiarze czasu pracy (umowa o pracę z dnia 1 kwietnia 1996 roku w a.o. – k. 35 a.s.);
- umowy o pracę z dnia 24 czerwca 1996 roku na czas określony do dnia 30 września 1996 roku na stanowisku podmistrza w pełnym wymiarze czasu pracy (umowa o pracę z dnia 24 czerwca 1996 roku w a.o. – k. 35 a.s.);
- umowy o pracę z dnia 25 września 1996 roku na czas nieokreślony na stanowisku podmistrza w pełnym wymiarze czasu pracy (umowa o pracę z dnia 25 września 1996 roku w a.o. – k. 35 a.s.).

Wnioskodawca będąc zatrudniony w w/w okresach na stanowiskach zakładacza osnów oraz podmistrza wykonywał identyczne czynności jak opisane we wcześniejszej części uzasadnienia (zeznania wnioskodawcy – k. 23 v. – 24 v. a.s.).

Wnioskodawca będąc zatrudniony w Zakładach (...) w B. wszystkie swoje obowiązki wykonywał na wydziale tkalni, gdzie występowało zapylenie oraz hałas. Praca w omawianym zakładzie pracy zorganizowana była w systemie trzy zmianowym (zeznania wnioskodawcy – k. 23 v. – 24 v. a.s., zeznania świadka T. Ś. (2) – k. 24 v. – 25 v. a.s., zeznania świadka Z. S. (2) – k. 25 v. – 26 v. a.s.).

Stosunek pracy wnioskodawcy w omawianym zakładzie pracy ustał z dniem 27 grudnia 2001 roku (świadcstwo pracy – w a.o. – k. 35 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane dowody. Za wiarygodne Sąd uznał zeznania złożone przez wnioskodawcę uznając je za jasne, pełne, logiczne, spójne z zeznaniami świadków oraz analizą dowodów w postaci dokumentów, w szczególności z dokumentami znajdującymi się w aktach osobowych skarżącego.

Przystępując do oceny dowodów osobowych należy stwierdzić, że przesłuchani w sprawie świadkowie to osoby obce dla wnioskodawcy. Byli oni jego współpracownikami w okresie zatrudnienia w Zakładach (...) w B., pracowali na analogicznych stanowiskach i mieli bezpośredni wgląd i styczność z wykonywanymi przez niego czynnościami.

Wskazani świadkowie dysponowali, niezbędnymi wiadomościami w zakresie charakteru czynności wykonywanych przez wnioskodawcę, jego obowiązków, warunków zatrudnienia i zasad organizacji pracy. Zeznania świadków są logiczne i spójne, korelują ze sobą i z zeznaniami skarżącego. Zostały odebrane w toku postępowania sądowego, po pouczeniu o odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań. Z uwagi na to, że świadkowie są osobami obcymi dla wnioskodawcy, nie ma podstaw, by kwestionować ich zeznania i zarzucać im nieprawdę czy stronniczość. Drobne rozbieżności, co do niektórych szczegółów sprawy wynikają z naturalnych ułomności pamięci ludzkiej zważywszy, że świadkowie zeznają na okoliczności zdarzeń życia codziennego niemających charakteru wyjątkowego i z tego powodu trudniejszych do zapamiętania. Okoliczność, że występują te rozbieżności przemawiają za obdarzeniem ich zeznań wiarygodnością, bowiem wskazują, że nie były one uzgadniane na potrzeby procesu. W związku z powyższym Sąd obdarzył w całości wiarą zeznania zeznających w sprawie świadków.

Warto również podkreślić, że świadek Z. S. (1) wykonując analogiczne prace co wnioskodawca, z tytułu wykonywanej pracy, potraktowanej jako świadczonej w szczególnych warunkach nabył prawo do wcześniejszej emerytury na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 6 grudnia 2013 roku sygn. VIII U 1845/13 (dołączone do sprawy akta ZUS świadka Z. S. (1)).

W świetle powyższych ustaleń należało stwierdzić, że również zeznania skarżącego złożone w trybie art. 299 kpc, w powyższym zakresie zasługują na pełne uwzględnienie.

Sąd obdarzył wiarą zgromadzone w sprawie dowody nieosobowe w postaci dokumentów, znajdujące się w aktach organu rentowego oraz aktach osobowych. Były one przechowywane przez uprawniony podmiot, nie noszą śladów podrobienia ani przerobienia. Ich treść nie była kwestionowana przez żadną ze stron, nie budziły one również wątpliwości Sądu. Na podstawie tych dokumentów w powiązaniu z zeznaniami wnioskodawcy i świadków, możliwe było ustalenie okresów pracy i zakresu obowiązków skarżącego.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje.**

Odwołanie wnioskodawcy jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat. Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Przepis art. 32 ust. 2 cytowanej ustawy stanowi, że za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (art. 32 ust. 4 ustawy).

Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis § 1 ust. 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Sumując powyższe, aby nabyć prawo do emerytury J. M. musiał spełnić łącznie następujące przesłanki:

- 1) osiągnąć obniżony do 60 lat wiek emerytalny;

2) nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego lub wnieść o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w tym funduszu, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa;

3) na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnić:

)a co najmniej 15-letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz

)b staż pracy w wymiarze co najmniej 25 lat.

Jak ustalono, skarżący nie był i nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, ukończył obniżony do 60 lat wiek emerytalny i na dzień 1 stycznia 1999 roku legitymował się co najmniej dwudziestopięcioletnim stażem pracy.

Rozważając czy wykonywaną przez skarżącego pracę w trakcie okresu zatrudnienia w Zakładach (...) w B. w okresach od 1 marca 1972 roku do 26 kwietnia 1972 roku, od 22 kwietnia 1974 roku do 30 czerwca 1991 roku oraz od 1 września 1994 roku do 31 grudnia 1998 roku można zakwalifikować jako pracę w szczególnych warunkach należy podkreślić, że wnioskodawca występując do organu emerytalnego o przyznanie świadczenia przedłożył świadectwa na potwierdzenie tej okoliczności. Zakład zakwestionował jednak te dokumenty podnosząc zarzut formalny odnoszący się do rozbieżności w nazewnictwie stanowisk wskazanych w świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych oraz przepisach resortowych.

Taka sytuacja nie może dyskwalifikować możliwości ubiegania się o przedmiotowe świadczenie. Należy mieć, bowiem na uwadze, że nawet brak stosownej dokumentacji nie oznacza sam w sobie, że pracownik nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze. Obowiązek sporządzenia odpowiadającego wymogom świadectwa obciąża pracodawcę, w związku, z czym wyciąganie jakichkolwiek negatywnych konsekwencji z nieściśłości w nim zawartych wobec pracownika byłoby dla niego nazbyt krzywdzące. W przypadku, gdy pracodawca taki nie istnieje w chwili ubiegania się o prawo do emerytury skorygowanie tej dokumentacji nie jest już możliwe. Ponownie trudno w takim przypadku uznać, że braki wynikają z okoliczności obciążających pracownika.

Ustalenie przez Sąd, że praca była wykonywana w warunkach szczególnych oznacza, że praca była w takich warunkach wykonywana. Sąd, w przeciwieństwie do organu rentowego, nie jest związany określonymi środkami dowodowymi. Zgodnie z treścią art. 473 kpc, w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron. Oznacza to, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe.

Powyższe oznacza, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., sygn. III UZP 6/84; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r., sygn. III UZP 48/84; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 r., sygn. H UKN 186/97; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 29 stycznia 2013 r., sygn. III AUa 808/12).

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe pozwoliło ustalić w sposób pewny, że J. M. wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracę w warunkach szczególnych przez okres zatrudnienia w Zakładach (...) w B. w okresach od 1 marca 1972 roku do 26 kwietnia 1972 roku, od 22 kwietnia 1974 roku do 30 czerwca 1991 roku oraz od 1 września 1994 roku do 31 grudnia 1998 roku.

Czynności wykonywane przez wnioskodawcę w wyżej wskazanych okresach odpowiadają rodzajowi pracy opisanemu w wykazie A, Dział VII „w przemyśle lekkim”, poz. 4 „prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych”, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43) oraz w stosowanym pomocniczo wykazie Stanowisk Pracy stanowiącym załącznik nr 1 do Zarządzenia Nr 7 Ministra przemysłu chemicznego i lekkiego z dnia 7 lipca 1987 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego (Dz. Urz.

MG.1987.4.7) wymienionych w Dziale VII „w przemyśle lekkim”, poz. 4 „prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych”, pkt 2 „snowacz”, pkt 3 „klejarz osnów” oraz w Dziale VII, poz. 5 „przykręcacz-wiązacz osnów (na krosnach)”, pkt 48 „nastawiacz maszyn i urządzeń”.

Ponadto czynności wykonywane przez wnioskodawcę w omawianym zakładzie pracy odpowiadają również rodzajowi pracy opisanemu w wykazie A, Dział XIV „prace różne”, poz. 24 „kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżynieryjno-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie” stanowiącym załącznik do w/w rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku. Pracami podstawowymi natomiast, nad którymi dozór inżynieryjno-techniczny sprawował wnioskodawca były prace wskazane w cytowanym rozporządzeniu w wykazie A, dziale VII - „w przemyśle lekkim”, poz. 4 „prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych”.

Odnosnie uznanych okresów pracy, jako pracy w warunkach szczególnych, należy podkreślić, że Sąd Okręgowy w pełni aprobuje stanowisko Sądu Najwyższego, które nakazuje przy ustalaniu, czy praca wykonywana była w warunkach szczególnych, kierować się przede wszystkim rzeczywistym zakresem obowiązków, a nie nazwą stanowiska pracy (por. wyrok z dnia 19 maja 2011 r., sygn. III UK 174/10, wyrok z dnia 9 marca 2010 r., sygn. I UK 324/09; wyrok z dnia 8 czerwca 2011 r., sygn. I UK 393/10). Nie ma zatem znaczenia fakt, że wnioskodawca formalnie miał powierzone stanowisko pracy, które nie zostało wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do odpowiedniego aktu resortowego skoro ustalono, że faktycznie świadczył on pracę zaliczaną do wykonywanych w szczególnych warunkach na podstawie przepisów cytowanego rozporządzenia Rady Ministrów oraz aktu resortowego.

Zaliczeniu do okresu pracy wnioskodawcy w szczególnych warunkach podlega również okres odbywania przez niego służby wojskowej. J. M. będąc zatrudnionym w Zakładach (...) w B. w dniu 27 kwietnia 1972 roku rozpoczął odbywanie zasadniczej służby wojskowej, którą zakończył z dniem 12 kwietnia 1974 roku. Następnie zgłosił swój powrót do pracy w ciągu 30 dni od zakończenia tej służby oraz podjął pracę na dotychczas zajmowanym stanowisku, na którym wykonywał zatrudnienie w szczególnych warunkach od dnia 22 kwietnia 1974 roku (§ 5 ust. 1 w zw. z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 roku w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin, zgodnie z rozporządzeniem zmieniającym z 20 marca 1975 roku, Dz. U. z 1975 roku, nr 10, poz. 61, wydanego na podstawie art. 108 ustawy z 21 listopada 1967 roku o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, Dz. U. z 1967 roku, nr 44, poz. 220 ze zm.).

Stwierdzić należy, iż uznając wyżej wskazane okresy jako okres pracy w warunkach szczególnych, łącznie przekraczają one ustawowo wymagany próg pracy w tychże warunkach wynoszący 15 lat i łącznie wynoszą 23 lata, 7 miesięcy i 22 dni.

W związku z powyższym należy uznać, iż J. M. spełnił wszystkie przesłanki niezbędne do ustalenia mu prawa do emerytury na podstawie omówionych przepisów. Prawo do świadczenia zostało ustalone od dnia(...) roku, to jest od dnia ukończenia 60-go roku życia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i na mocy wyżej wskazanych przepisów oraz art. 477<sup>14</sup> § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.+